

השורתפין

בנין למורע בימי ספורו שמתמא אדם. פשיטא לן דמתמא כדתנן בריש מס' כלים (פ"א מ"א) "חבות הטומאות השך ושכבה זרע (ה) ועבלאטמא מת ומלורע בימי ספורו כו' הרי אלו מתמאין אדם וכלים במגע וכלי חרס בחויר" ולכך בעי מכלן דמתמא דהא

* אלו 3 הימים אין סוף חולו (למאן קובעוהו יום ראשון)
 ת"ש מס' סוטה פ"ד הל' א' (א) [אין] אמן [למזבח] וכו' וי"ו ימים ספורו הוא מטמא אדם, מצד שני בתוכו כתיב יד קיימת ימי חולו "ורח" קיימת וכו' וי"ו ימים ספורו הוא מטמא אדם

* (במס' נדרים) ואמר יבא אל המזבח וישלח אחריו למחול וקיימת ימים *
 * * * * *
 * (יבא דכתיב בסוף יבא - היינו מוסיפין אל הי"ו ימים חולו)

לחייב "ורח" בימים ופשיטא משמע דבזוהת טבילה לטהר: **דהא** הסוף נבלה... מטמא בגדים ואינו מטמא אדם. (ו) לאו משום דטומאה בחבורין שאני. פ"ה דלוינו מטמא חלה בגדים

שהוא לבוש וקשה **ויב** דבזוהת כהנים פ' ויהי ביום השמיני (ז) (למזבח) שמתמא אפילו כלים (בחבורים) אפי"ג דלא שייך דהו" לבישה ואינו ממעט מ"בדלי" חלה אדם וכלי חרס

שנוגע בהן חלה ודאי מטמא בגדים בשעה שמסיט אפילו אין לבוש בהן וכן משמע מדקאמר חלה מעסה שרץ דמתמא אדם מנלן, לאו משום דמתמא

בגדים מטמא אדם כמו כו' ואי קרי "חבורים" בגדים שהוא לבוש מאי פריך משרץ דלא שייך ביה לבישה' הלא ודאי ילפינן אדם מבגדים? ועראה

ויב דלא גרם (ח) בחבורים חלה הכי גרם ודילמא טומאה בגדים שאני תדע דהא מסיט נבלה דמתמא בגדים ואינו מטמא אדם ולא גרסין מ"ט לאו. משום דטומאה בחבורים שאני דלא מהדר חלה שיש חילוק בין טומאה בגדים לטומאה אדם וכן

משמע דאיהו גופיה לא קח מיבעיה ליה אם מטמא בגדים וכלים במגע חלה אדם בעי :

אתיא חימיה וקא בכיה קמיה . פר"ח דהיינו חימיה דרב אחדבוי ולדידה קרי "עולא משגש אורחא דחימיה" שגרם לאמו להחזות לפני רב ששה והיא היתה מניקתו של רב ששה לכך **אמר** חזי הגי חדיי דמליה מיכיייהו : **מה** כיבוש בגדים האמור בימי חלוטו כו' . בכמה דברים אמור ימי חלוטו מימי ספורו ולא

גמר * מהיקשא והיינו טעמא משום דלגמרי לא מלי למגמר דהא קבץ יו"ט דמשמע דטהר מכתו שהיה מתחלה, חלה דוקא לכך מילתא גמרי לפי שהן שוין לחין אדם וכלים מקבלין טומאה חלה מטמא : **גדור** העושה לדהק בסתר יותר ממשנה רבינו . פירוש יותר משקף חמה ממשנה רבינו בחתפלתו ואפי"ג דמשה נמי עשה לדהק בסתר שמא אחת עשה כבר פסקא וזוהי :

חמה חמה חופה . הימה דבפרק ארבעה גדרים (דף לב.) חמרינן דחמה משה הרגו (ט) :

והחפייסו בדברים מחברך בי"א . יש מנהיגין והנותן פרוטה לעני והחפייסו משום דמשמע לכו דקראי חיירי בטותן לדהק דלחייב וחספק לרעב נפשו ונפש נענה השביע' ולאו מילתא היא דנפש נענה השביע' היינו השביע בדברים שחפייסו בדברים וע"כ לא גרסו ליה, דלחיה גיר' הוה ליה למימר מחברך בי"ז הכך שם דלעיל והכי אחת עשרה:

TIME זמן/כ"פ

1:22:40	מנין
1:27:55	זכא
1:41:27	אמא
1:44:27	מר
1:48:40	לדע
1:51:46	חמר
1:53:15	ורח"פ"ס

סודות השי"ם

ת"ק ז"ל
 פ"ה י"ג
 כ"ח
 ט"ו
 ז'
 ה'
 ג'
 ב'
 א'
 * יקרא יא"ח "ירושלים מה נקראת יבנה יבנה"

הגהות הבי"ח

(ה) חוס' ד"ה מנין וכו' חבות הטומאות השך ושכבה זרע וטמא מת כ"ל וחיבת ונבלה נמחק: (ו) ד"ה דהא פשיטא כו' ואינו מטמא אדם מ"ט לאו משום: (ז) בא"ד פרחא ויהי ביום השמיני מוכח שמטמא אפי"ג כלים אפי"ג דלא כ"ל וחיבת בחיבורים נמחק: (ח) בא"ד ונראה לייב"ם דלא גרם ודלמא טומאה בחיבורים שאני חלה הכי: (ט) ד"ה חמה וכו' משה הכנו. כיצד וע"י בע"ז ריש דף ד' בתום' :

* אורחא דחימיה (בגמ' משנה) *
 * * * * *

* וק"ל ככ"ל ספי"ט איש"ם דל"ג

* ז"ל - הכונה הוא ל"ג

* ג"כ נפק מוכן אמר אין כאן גימ' א"ל ק"ל אמר

* ואם תספור מכתו (כסוף) א"ל כ"ח (כסוף) י"א תמא"י א"ל דכ"ח